

ше кротко открай докрай. Лекият ветерц развяваше косите връз бялото чело на един младеж, чиито очи ненаситно поглъщаха вечно сменящите се багри на водите. Облегнат върху перилото на палубата, строен и тънък, с благородни и горди черти, непознатият привличаше неволно всички погледи. Но той сякаш не виждаше нищо наоколо си. Нито любопитните очи на пътниците, които диреха запознанство с чуждоземци, нито замечтания взор на девойки, които бленуваха за страни приключения. На втория ден Николай Павлович се запозна с един руски помещик, мил и любезен човек, с когото бързо се сприятели. Московчанинът знаеше почти всички по-главни европейски езици. Николай знаеше немски. Ала много бърже всеки от двамата почна да говори на родния си език и така се разбираха най-добре. Живял дълго в големите западни столици, помещикът въодушевено одобряваше желанието на Николай да се запознае и с руската живопис.

Мислите на Николай непрестанно се връщаха към брата му, към Раковски, към Д-р Берон, който беше поел издръжката му, когато Антон Хирияк беше загубил в търговията и сега отново се бореше да си възвърне богатството като строеше мелница в Гъргево.

А той къде отиваше? Къде щеше да го отнесе неизвестната съдба? Щеше ли да намери това, което диреше? Да продължи работата си? Сам. Облегнат само на себе си. Защото на път за Галац той се беше отбил при Стефан Берон, племенника на Д-р Петър Берон. В един затворен плик благородният котленец му бе дал една голяма сума. Ала Николай я беше върнал. Той беше вече завършил. И трябваше да се опира само на своите сили. Да покаже на тях, които до тогава му бяха помагали - на какво е способен.

А мъчно беше да се издържаш от изкуство. Литографиите му се разграбваха, будеха възторг и почуда. Мъчното идваше, когато трябваше да му се заплащат. А той имаше нужда от пари, за да